„UNIVERSUL“

DOUĂ POEME IN PROZĂ

de IOVAN DUCICI
ministru al Iugoslaviei la București

Despre Dumnezeu

In țara aceea slujia Preotul Soarelui, pentrucă poporul credea că tot binele și toată frumusețea vin dela lumină. Insă cerul era întunecat ca funinginea, și marea cenușie ca cenușa.

Iar în regatul care era imediat lângă țara aceea, cerul era strălucitor, marea veselă și poporul adora șarpele.

Peste râul ce despărțea aceste două țări stăteau de vorbă doi oameni:

— Noi trăim în întuneric și adorăm Soarele care nu vrea să ne încălzească; voi trăiți în țara care este întreagă în soare și unde se coc toate roadele; unde sunt femei frumoase și totuși adorați Șarpele. Pline sunt de șerpi toate ierburile voastre, și apele, și zidurile caselor voastre și ele v'au mâncat. Zeii sunt răi și cruzi. Hai să-i dărâmăm și să căutăm alții.

Dar auziră aceasta ceilalți oameni din cele două regate și alergară pe mal și uciseră pe cei doi răsculați.

Și nu știuseră că acești doi oameni erau mari, ca două zeități, pentrucă au fost singurii cari, în neliniștea lor, au prevăzut venirea unui nou Dumnezeu.

Despre Christos

Tu vei rămâne singuratec pe locul pe care ai propovăduit umililor pescari că fericirea este în sărăcie și mântuirea în iubire. De-ar dispare creștinii de pe pământ, numele Tău de nu s'ar mai pronunța prin biserici nici nu te-ar mai ruga cineva pentru ceva; dela răsărit până la apus corurilele ar cânta unui nou fiu ceresc care ar aduce un alt adevăr pentru alți oameni.

Tu totuși vei rămâne și când aceștia vor dispare de pe pământ. Și când vor răsări spinii pe căile tuturor mucenicilor Tăi, Tu singur vei trăi pentrucă ai propovăduit cel dintâi asupra căilor inimei ca și asupra căilor lui Dumnezeu.

Tu vei rămâne, văzând că totuși evanghelia a fost neîndestulătoare. Pentrucă Dumnezeu nu este pentru oameni, în adevărul descoperit, ci în căutarea veșnică. Pe Tine toți te vor părăsi pentrucă ai crezut că l-ai găsit. Dumnezeu este de temut numai în bănuire și nemăsurat numai în așteptare.

Și dacă toți oamenii se vor fi lepădat de Tine, și când Te vor batjocori din nou cu toții, vor rămâne numai poeții să Te admire. Și veșnica Magdalenă va șterge și mai departe cu părul său picioarele Tale însângerate. Pentrucă va rămâne în minte numai ceeace a rămas în inima omenească.

Tu ai cuprins numai prin adevărul Tău ceeace-i de necuprins și ai vorbit ceeace-i de nespus. Iar prin rănile Tale ai arătat ceeace este dumnezeesc în om. Și deaceea, chiar dacă nu l-ai putut face descoperit oamenilor pe Dumnezeu Tu l-ai mărturisit.

(Traducere de B. PISAROV)

O LĂMURIRE

de STELIAN POPESCU

Primesc din diferite părți ale țării scrisori, dela prieteni și dela cititori ai „Universului“, prin care sunt întrebat ce cred despre noua organizație politică unică a „Frontului Renașterii Naționale“ și dacă trebuie să se înscrie în el.

Aceste întrebări își găsesc răspunsul pentru acei cari au urmărit linia de conduită din toate timpurile a ziarului „Universul“ și și-au putut da seama că el nu s'a abătut nicio clipă dela scopul urmărit, încă dela apariția lui: promovarea ideii naționale în toate direcțiile.

Pentru atingerea acestui scop, am dus lupte memorabile și am învins nenumărate greutăți.

In timpul războiului, după ocuparea Bucureștilor, din cauza atitudinii mele naționaliste, „Universul“ a fost suspendat și devastat. După aceea am dus lupta de front contra comuniștilor, într'un timp când unii oameni politici plimbau steagul roșu pe străzile Capitalei, și când o mare parte a celorlalți sau a presei, dacă nu-i susțineau, nu îndrăzneau totuși să ia atitudine contra lor.

Amenințările cu moartea care mi se adresau și injuriile cu care am fost acoperit de ziarele care o sprijineau în timpul răsunătorului proces al comunistei Ana Pauker, sunt încă proaspete în memoria cititorilor noștri.

Lupta aprigă dusă de Liga Antirevizionistă Română, înjghebată în jurul acestui ziar, în scop de a redeștepta conștiința națională, amorțită de umanitarism bolnăvicios, este deasemenea o mărturie vie a gândurilor și idealurilor care m'au însuflețit. Pentru aducerea la îndeplinire a scopului urmărit am făcut apel la toată suflarea românească și am avut bucuria să văd aderând la această acțiune de conservare națională români din toate clasele sociale, indiferent de partidul, de funcțiunea sau de rangul lor în ierarhia socială. Din această Ligă erau însă excluse preocupările și interesele publice, cari trebuiau să formeze grija celor chemați să se ocupe de cârmuirea țării. Căutasem numai ceeace putea uni și înlăturasem ceeace putea despărți pe români.

In această situație, astăzi, când se înființează un front unic al Redeșteptării Naționale, care are drept obiectiv de căpetenie mobilizarea tuturor conștiințelor românești pentru promovarea ideilor care îmi sunt scumpe și mie, pentru apărarea pământului românesc și integrității frontierelor noastre, eu, cu trecutul meu, aș fi cel din urmă chemat să manifest vreo rezervă față de gândul Inalt, de unde pornește chemarea care corespunde cerințelor conștiinței românești pe care de atâția ani, atâția români au dorit-o cu însuflețire, fără însă a avea bucuria de a o vedea deplin realizată.

Noua organizație care se înfăptuește nu este un partid politic în care există ideea de diferențiere, ci o organizare națională legală, destinată să cuprindă pe toți românii doritori de a lupta pentru marile idealuri ale țării în timp ce în vechile partide adesea ori aderenții se înscriau mai ales cu speranța unor avantagii personale dacă partidul venea la putere.

Ea este în noua așezare constituțională a statului un cadru legal menit să adune la un loc pe toți românii, cu scopul de a înfăptui o unire sară azi și care nu s'a putut înfăptui prin alte mijloace.

Experiența mea din trecut mi-a dovedit și totdeauna m'a îndemnat să rămân în afară de ceea ce s'a numit partid politic și să fiu credincios statornic acestei atitudini, pentru a-mi putea da cu mai mult folos contribuția, cu totul dezinteresată, la realizarea scopului dorit de toți bunii români.

Azi, cam pretutindeni viața publică și-a găsit sau își caută forme noui de organizare, spre a corespunde asprelor cerințe ale vremurilor noui și spre a da statului o așezare cât mai viguroasă și o unitate cât mai desăvârșită pentru a răspunde chemării lui.

Trăim vremuri de prefaceri istorice. Anii distrug ceeace au clădit secole înainte și pregătesc poate pentru vreme îndelungată viitorul, ale cărui taine rămân încă nepătrunse pentru generația de azi.

Nu numai pe calea rațiunii dar și instinctiv de mai multă vreme mi-am dat seama că față de marile evenimente viitoare, — cele pe care le putem bănui, ca și pe cele pe cari nu le putem întrevedea, — unirea laolaltă a tuturor străduințelor românești este cea dintâi dintre datorii.

Dacă prin înfăptuirea unui Front al redeșteptării naționale, promovat din voință Inaltă se va putea realiza această unire, cu atât mai bine.

Dacă împrejurările excepțional de grele prin care trecem ne vor da înțelepciunea de a ne strânge rândurile, fără alt gând decât mântuirea țării, cu atât mai bine.

Dacă într'un ceas suprem, toată suflarea românească va încheia armistițiu asupra neînțelegerilor ideologice din trecut și va face mobilizarea unanimă a sufletelor, cu atât mai bine.

Păstrez nădejdea că animată de asemenea sentimente conducerea politicei românești va găsi în marele rezervoriu de forțe naționale oamenii cei mai curați și cei mai vrednici să facă față ceasurilor grele de azi și de mâine.

Pentru mine, în afară de inerentele greutăți interne, marea problemă de azi rămâne problema fruntariilor. Ea cere unirea tuturor și solidarizarea generațiilor cari au făcut trecutul cu cele cari trebuie să pregătească viitorul. Această unire nu se poate înfăptui decât pe temelia de granit a ideii naționale și a integrității hotarelor noastre și pe baza unui program înțelept, fără gânduri ascunse, fără preocupări de ordin demagogic, fără urmărirea unor interese materiale sau personale, un program de ordine, întemeiată pe dreptate, pe lege bine chibzuită, pe stârpirea abuzurilor de orice fel, pe promovarea bunei stări materiale și morale a tuturor românilor, așezați în granițele — privite astăzi cu lăcomie din afară — dar trase pe pământul nostru istoric, cu jertfa de sânge a strămoșilor și garantate de hotărîrea noastră, a tuturor, de a pieri mai bine în luptă pentru ele, decât a le vedea iar știrbite de cineva.

La sfârșitul acestor rânduri, scrutându-mi cu îngrijire conștiința, acum când preocupările mele îmi permit să știu cât de grele sunt evenimentele care ne amenință, sufletul nu-mi este plin decât de cuvintele: UNIRE ȘI ÎNȚELEPCIUNE LA TOȚI ȘI PENTRU TOȚI!

Iisus în concepția mahomedană

de N. BATZARIA

Mai întâi o amintire destul de veche.

Eram cam prin anul 1910. Intr'una din zile, excelența sa Nadjmedin Mollah, ministrul justiției și om inzestrat cu o inteligență vrednică de subliniat, cere ca senatul june-turc, al cărui membru era și scriitorul rândurilor de față, să țină ședință secretă.

Motivul? Ministrul adusese un proect de lege „de o importanță și de o gingășie deosebită“. Era un proect de lege, prin care se pedepseau cu închisoare dela unul până la trei ani toți acei cari și-ar fi permis să întrebuințeze expresiuni necuviincioase sau insulte la adresa unuia din marii profeți.

Insă, ca să-și asigure și voturile senatorilor creștini, al căror număr reprezenta un sfert din numărul total al senatorilor, ministrul justiției a avut grije să precizeze că printre „marii profeți“ este trecut, bine înțeles, și Iisus.

Totuși, proectul a căzut, fiind respins cu majoritate covârșitoare de voturi. Noi, senatorii creștini, am votat contra, de oarece nu puteam admite ca Mântuitorul să fie socotit ca „mare profet“, iar senatorii mahomedani mai habotnici—printre cari și urmași de ai lui Mahomed, întemeietorul religiei ce-i poartă numele — l-au respins, susținând că pentru un „sacrilegiu“ de natura celui de care se ocupa proectul de lege, nu putea fi altă pedeapsă, decât condamnarea.

Dela această amintire veche trec la citarea unui fapt recent și foarte semnificativ pentru ceeace țiu să scot în evidență în rândurile de mai jos.

Faptul este că între arabii mahomedani și arabii creștini din Palestina s'a încheiat, acum vreo două săptămâni, o înțelegere în toată regula, arabii creștini solidarizându-se întru totul cu arabii mahomedani și însușindu-și punctul de vedere al acestora, întrucât privește viitoarea organizație politică și națională a Palestinei.

Această acțiune comună și solidară a două elemente aparținând la două religii, care s'au dușmănit mereu, va apare firească și logică, dacă facem o cercetare, forțat sumară, dat fiind spațiul restrâns de care dispunem, a concepției mahomedane sau, mai precis, a prevederilor Coranului despre creștinism în genere și în mod special despre Iisus Christos.

Trebue relevat în prealabil că nouă, creștinilor, nu ni se poate aplica termenul jignitor de „ghiaur“ în înțelesul de „infidel“. Acesta, pentru că noi suntem, ceeace se arată printr'o expresiune din Coran, „ehl Kitab“, adică „posesori de cărți sfinte“, iar cartea noastră sfântă este Evanghelia.

Despre Evanghelie însă, iată ce stă scris la versetul 50 din capitolul V al Coranului: „După profeți, am trimis pe Iisus, fiul Mariei. I-am dat Evanghelia, care este flacăra credinței și care pune pecetea pe adevărul vechilor scripturi. Evanghelia luminează și instruește pe cei ce se tem de Domnul Dumnezeu“.

Asemeni Evangheliei, și Coranul recunoaște că pe Iisus l-a născut Fecioara Maria cu Duhul Sfânt. Iată cum glăsuește versetul 91 din capitolul XXI al Coranului“: Cântă slava Mariei, care și-a păstrat neprihănită fecioria. Noi (prin „noi“ trebue înțeles Dumnezeu, care vorbește totdeauna în Coran N.R.) am suflat pe ea duhul nostru. Ea și fiul ei au fost admirația universului“.

Iar în versetul 37 și următoarele din capitolul III citim: „Ingerul zise Mariei: „Dumnezeu te-a ales. El te-a purificat; tu ești cea aleasă între toate femeile... Dumnezeu îți vestește Cuvântul Său, care se va numi Iisus, Maria, fiul Mariei, mare în lumea aceasta și în cealaltă și confidentul Celui Prea Inalt“.

La care Sfânta Fecioară răspunde: „Dumnezeule, cum ași

(Continuare in pag. 14-a)

NOUI MOTIVE DE NELINIȘTE

S'a spus și s'a repetat de atâtea ori că acordul de la München a pornit din grija de a se stabili mai multă justiție în ce privește caracterul etnic al statelor.

Principiul etnic a fost argumentul pentru justificarea sacrificiilor supreme și considerabile impuse Cehoslovaciei. In numele lui s'au pretins drepturi și oponia publică mondială, recunoscând valoarea morală a acestui principiu a așteptat realizarea lui până la maximum de justiție.

Cele petrecute însă după acordul de la München au răsturnat în loc să întroneze principiul etnic. Prin arbitrajul de la Viena s'a acordat Ungariei teritorii cu o covârșitoare populație slovacă. Astăzi Ungaria are o completă minoritate slovacă care atinge 500.000 de suflete. Procedându-se astfel, în loc de a se ajunge la înlăturarea unei nedreptăți, s'a ajuns dinpotrivă la crearea unor noui și primejdioase injustiții.

Ministrul de comunicații slovac d. Durczanski, vorbind Miercuri la postul de radio din Bratislava, a ținut să atragă atențiunea opiniei publice mondiale asupra injustiției ce s'a creat prin arbitrajul de la Viena.

„Arbitrajul de la Viena — a spus ministrul slovac — nu se bazează pe voința poporului din teritoriile cedate și guvernul slovac va face cunoscută, opiniei publice mondiale, nemulțumirea acestei populații pentru ca ea să poată să-și exprime în mod nestânjenit voința“.

Iată dar o nouă problemă gravă creiată — și astfel o perpetuare a crizei și a neliniștei în această parte a Europei.

De altfel rezultatele injustiției săvârșite prin nerespectarea principiului etnic au și început să se producă. Ungaria, pentru a putea stăpâni o regiune cu o populație străină de ea, a recurs la acte de violență, de terorism cari fac imposibilă stabilirea unor raporturi normale cu vecina ei Cehoslovacia.

„Guvernul cehoslovac, — a declarat cu hotărire d. Durczanski — nu va rămâne impasibil față de această stare de lucruri și nu va tolera ca populația slovacă din teritoriile cedate să fie atinsă în drepturile ei naturale, omenești și naționale. El nu va tolera în același timp menținerea la nesfârșit a actualei situații sociale din teritoriile cedate“.

Ne găsim deci în fața unui nou motiv grav de neliniște și aceasta tocmai fiindcă nu s'a respectat principiul etnic și s'a dat ascultare pretențiunilor exagerate de la Budapesta.

Imediat după arbitrajul de la Viena, prin ziarul acesta, noi am arătat greșala ce s'a săvârșit și gravele urmări ce nu puteau întârzia să se producă. Am arătat că, dacă s'a ajuns la concluziunea că trebue pusă la ordinea zilei revizuirea frontierei cehoslovace, această revizuire nu trebuia să ție seama de nici o pretenție cu caracter politic, și că singura ei bază solidă și justă n'ar putea fi decât respectarea severă a principiului etnic.

Budapesta însă, prin propaganda ei și prin amenințările ei, s'a menținut pe terenul revizuirilor politice și al concepției medievale perimate a Coroanei Sfântului Ștefan. Din nenorocire pentru pacea europeană, s'a dat prea multă ascultare Budapestei și s'a întârziat astfel posibilitatea stabilirei păcii creiându-se o nouă gravă problemă internațională și un nou motiv de neliniște și de agitațiuni.

NOTE

Cuvinte despre milă

Cunoaștem oameni cari, — nu din răutate, — socotesc că e nepotrivit să miluiască pe infirmul sau pe nevoiașul întâlnit în drum sau venit la ușa lor.

Indemnul căruia dăm ascultare noi, ceilalți, — spun acești oameni, — nu numai că nu schimbă starea mizeră a miluitului, dar și întreține o inutilitate socială. Mai precis, nu înlăturăm durerea, și în acelaș timp ne opunem selecțiunii firești pe care o operează viața. Ni se reamintește, într'o formă „științifică“, neîndurata morală spartană, următor căreia toți nou-născuții deficienți erau părăsiți pe Muntele Tayget.

Milă, sau îndurare, sunt noțiuni cari capătă înțelesuri deosebite, după cum le plasăm, în cadrul statistic, sau în cel teologic. Societatea limitează mobilul gestului respectiv în lumea de aci, și, apelând până și la psichanaliză, vede în el, în cel mai bun caz, un reflex de natură egoistă, menit să ne creeze o satisfacție personală... Biserica însă îl raportează și la tărâmul pe a cărui ușe stă scris „Ignorabimus“, făcând din îndurare un semn de nobleță spirituală, prin regăsirea noastră în durerile altora... Și biserica nu se înșeală.

Este evident că lacrimă, — vărsată sau stăpânită, — în preajma unei dureri, este egală cu tendința de a ușura acea durere. Ea constituie, pe plan mai larg, mărturia unei înfrățiri. A unei contopiri cu conștiința universală, torturată de nedezlegatul mister al continuei prefaceri.

Că această lacrimă cuprinde și lasa teamă de o proprie suferință, personală?... Cum ar putea fi altfel, când până și cele mai pure ale noastre gânduri poartă pecetea pământului, din care s'au ridicat?

In întunerecul a o mie de interpretări contradictorii, luminează, pururea-mângâietoare, blânda chemare a Aceluia care a primit să fie om numai ca să plângă pentru noi.. „Fericiți cei milostivi!“.

M. Negru

—xX⊙●⊙Xx—

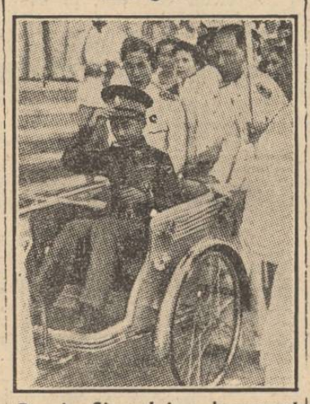

Regele Siamului a inaugurat zilele trecute expoziția-târg din Bangkok. Regele-copil s'a interesat în primul rând — cum era și natural — de jucăriile moderne expuse în pavilioane

„Dracul“ în Biblie

și în literatura populară și cultă

de R. SEIȘANU

Dracul, Diavolul, Satan, sub diferite alte numiri, sau aluziuni, ocupă un loc însemnat în literatura religioasă universală, ca și în cea populară și cultă.

In Biblie se pomenește de „Satan“, care e numele evreesc al diavolului, sau dracului.

Satan este acela care bârfește în fața lui Dumnezeu pe credinciosul și milostivul Iov și îl îndeamnă să-l pună la încercare. Dumnezeu, cu toate că e convins de credința și virtuțile lui Iov, încuviințează pe Satan să-l pună la încercare.

Acest Satan apare mereu în rolul acesta de contradictor, de denunțător și de ponegritor al oamenilor, care ține, prin ispitele sale, să coboare și să doboare pe omul ce ar vrea să se apropie de Dumnezeu.

Incercarea Satanei se face și prin provocarea de catastrofe și cataclisme.

Arderea Sodomei și Gomorei și salvarea lui Lot, sunt încercarea colectivă prin foc.

Potopul și salvarea lui Noe și a celorlalte vietăți, sunt încercarea prin apă a omenirei. Toate acestea „încercări“, sub forma de catastrofe și cataclisme, sunt atribuite lui Satan, în calitate de acuzator al oamenilor.

Intr'o poveste, cunoscută în Ardeal, se pomenește de potopul lui Noe și de intervenția Diavolului. Goethe a luat substanța cuprinsă în povestirea biblică din cartea lui Iov și a dat aceeaș caracteristică lui Mefisto, ca și lui Satan, de *adversar* înverșunat al oamenilor, de contradictor al lui D-zeu, care, în urma unui pact condițional, pune la încercare, fie prin o serie de nenorociri, fie prin o serie de tentațiuni (ispite), credința și virtutea oamenilor. Este lupta pe care o angajează omul, între bine și rău, cu învoirea lui D-zeu, căci Satan, sau Mefisto, este mesagerul său autorizat.

Dar pe când, în opera poetului german, Mefisto apare sub înfățișarea unui cavaler insinuant, cinic și dominator, cu figura convențională a diavolului travestit, în tragedia biblică din *Cartea lui Iov* nu găsim nici o indicație asupra înfățișării lui Satan. In legendele creștine din Evul Mediu, însă, Diavolul, tot sub numele ebraic de „*Satan*“, este totdeauna trist, îngândurat, plin de remușcări. Tristețea a fost, în Evul Mediu, considerată ca făcând parte din arsenalul diabolic al Satanei. „D-zeu, spune Albert cel mare, i-a lăsat Satanei facultatea remușcărilor, judecata asupra lui însuși — „*synderesa*“ teologienilor — pentru tristețea conștiinței sale“. De aceea tristețea, îndoiala, desesperarea, sinuciderea sau *acedia*, adică lipsa de voință, lenevia, apatia, fac parte din armele lui Satan, împotriva omului.

Dar pentru ce Satan apare în legendele religioase medievale, trist și încărcat de remușcări? Pentru că el suferă din cauza căderei sale. La origină Satan a fost un înger, dar voind să întreacă pe Dumnezeu, acesta l-a pedepsit, alungându-l din rai, pe pământ; sau încredințându-i direcția iadului.

In Infernul lui Dante, Satan, sau Diavolul, e „Lucifer“, împăratul Infernului. El e descris ca un monstru hidos, înspăimântător de pocit: un gigant, înalt cât turnul unui *duomo* și cu trei fețe: una, înainte, roșie ca para focului; a doua, din dreapta, albă bătând în galben; a treia, din stânga, neagră.

Sub fiecare din cele trei fețe se desfac două aripi imense, ca pânzele unei corăbii uriașe și când le întinde, vânturile reci suflă, turbate, și îngheață totul. El plânge prin șase ochi și lacrimile, încărcate de sânge, se preling pe cele trei bărbi ale sale. Lucifer locuește în Infern, într'un palat numit *Dite* și are sub ordinele sale o legiune de draci.

Dante îi numește: Scarmaglione, Calcabrina, Barbariccià, Cagnazzo, Libicoco, Draghinazzo, Cirriato, Graffiacane, Farfarello, Rubicante cel trăznit, cari în românește înseamnă: Scărmănătorul, Calcă-Brumă, Javră-de-câine, Barbă zbârlită, Iureș de vânt, Balaur rânjit, Mistreț, Jupoae-câine, Spiriduș, Roșcovanul-cel-trăznit.

Acest tip de demon, numit Lucifer, pare a fi o reminiscență a zeului indian *Rudra*, zeul vânturilor, care în urma unei transformări insensibile din zeul *Siva*, a devenit un monstru, un distrugător de vieți. Cele trei fețe ale lui Lucifer, reamintesc fețele zeului Brahma, care însă avea patru și simbolizau cele patru puncte cardinale. Pe când însă Brahma vede tot ce se petrece în univers, demonul — Lucifer vede numai trei părți și plânge pentru că i s'a interzis accesul cerului.

In *Paradisul perdut*, de poetul englez Milton, e vorba de mai mulți diavoli, care cad din cer timp de 9 zile; iar cel mai mare dintr'înșii, în urma unei iubiri neleguite a provocat nașterea morții.

Inspirat din *Paradisul perdut* de Milton, Eliade Rădulescu a publicat în „*Curierul de ambe sexe*“ (1840—42) poemul „*Căderea Dracilor*“, pe care l-a republicat în 1870, în „*Curs întreg de poezie generală*“ (vol. II), sub titlul de: „*Empyreul și Tohu-Bohu*“, ca primul cântec al poemei „*Anatolida*“, sau „*Omul și forțele*“, din care n'a publicat însă decât 4 cânturi.

Eliade spune de Satan că, „*în cugetu-i ce prin ură concepe și s'aprinde... născu Păcătuirea frumoasă*“.

In literatura noastră populară, toate spiritele, sau *duhurile rele* ce circulă nevăzute prin lume, sau chiar sub forma unor animale: cocoș negru, capră neagră, vacă neagră, ș. a., sunt *draci*. Iată câteva numiri de draci din diferite părți locuite de români:

(Continuare in pag. 14-a)

Un Staviski american

„Regele farmaciei“ din Statele-Unite, Coster, era în realitate un gangster, care se ocupa și cu comerțul de arme pentru Europa și America de Sud. Numele lui adevărat era Musica (napolitan, condamnat în țara sa de mai multe ori și fugit în America). Fiind descoperit el s'a sinucis în clipa în care poliția intra în casă să-l aresteze.

(Citiți amănunte în corpul ziarului).

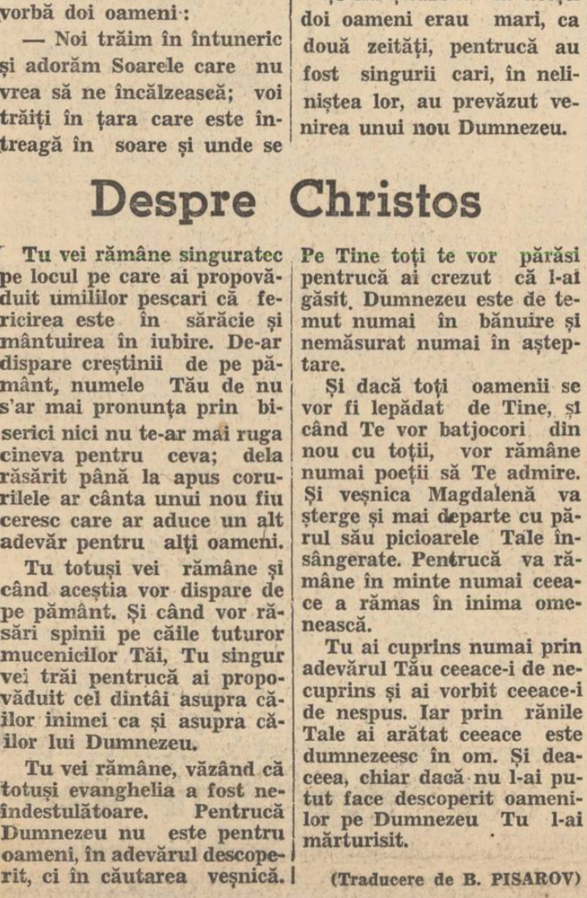

Priveliște de iarnă, noaptea

INSEMNĂRI

Puterea credinței

Sentimentul religios atât de necesar vieții sufletești a individului pare a-și fi pierdut mult din valoare și din semnificație. Cauzele cari au contribuit la aceasta sunt numeroase și de variate sensuri. Criza valorilor sufletești, criza familiei, criza morală, criza statului și firește criza economică au colaborat la creearea unei concepții de viață materialistă, cu o destinație alta decât idealul și sufletul. Impumutând o afirmație a filosofului german Arthur Schopenhauer, am putea spune că pentru mulți viața e o afacere în care veniturile nu acoperă cheltuelile.

Pătura suprapusă, creată prin procese sociale diverse și întortochiate, nu încurajează răspândirea și întreținerea sentimentului religios în rândurile mulțimii. Una din cauzele profunde ale acestei mentalități, pe care veacul actual va trebui să o înlăture prin crearea unui sprijin nou de echitate socială și economică, constă în adânca și nedreapta distribuire a bunurilor materiale. Deși se luptă contra ideii de clasă, totuși există mai mult ca oricând diferențieri de structură economică. De aici izvor nesecat de nemulțumire, deslănțuiri păgubitoare personalității umane, într'un cuvânt, o atmosferă nepotrivită cu etica și morala creștină.

Acest adevăr trebuie privit curajos în față, ca un pericol ce amenință civilizația și cultura atâtor veacuri de strădanii și însăși sănătatea fizică și morală a individului.

Puterea credinței e mare, ca și sufletul lui Isus Hristos. Numai omul care se ridică cu inima și cu fapta la înțelegerea învățăturii creștine, își poate simți sufletul liniștit și eliberat de munca oricât de istovitoare a existenții. Dar contra acelora, cari mânați de ipocrizie își fac semnul crucii fără adâncu-i înțeles etic și moral, orice întâmpinare milostivă e încă un semn al virtuții creștine.

M. G. CONSTANTINESCU

OBICEIURI DE CRĂCIUN IN ȚARA OLTULUI

Tineri din com. Boclean-Făgăraș cu turca